

1 De kennel

Vijf maanden ben ik er nu en ik verveel me kapot in de kennel. Ik ben al twee keer ergens geplaatst maar ze brachten me steeds terug. Niets mee te beginnen werd er dan gezegd. Ik zat op de afdeling onhandelbare honden. Er zitten hier allemaal honden die grommig en lui zijn. Alleen als er mensen komen die er eentje willen uitzoeken gaan ze lief doen. Vanmorgen ging Kees naar zijn nieuwe huis. Kees is een grote harige valserik. Ik zag dat ie kwispelend met het gezin mee liep, een mevrouw en mijnheer en een schattig meisje. Hij keek nog een keer achterom. Zijn blik vertelde me alles. Hij zou dit gezin gaan pesten. Als hij dat meisje maar niet gaat bijten..... Dan is ie zo weer terug. Naast me hoor ik een bekend geluid. Cleo, de kennelkat, strijkt tegen me aan. Ze fluistert: "Brutus, ga je mee ? Ik heb een bak vol kattenbrokjes." Wat is ze toch lief, die brokjes vind ik heerlijk.

Onder het brokjes eten zei Cleo: "Brutus, ik hoop niet dat dit je laatste maaltje is." Ik verslikte me bijna in een brokje. "Komen er mensen voor mij ?" "Nee, zei Cleo, het is nog veel erger. Je weet dat hondjes die hier te lang zitten die deur in gaan." Ze wees naar de grote grijze ijzeren deur. Ik rilde. Ik wist wat dat betekende. Als je door die deur ging kwam je nooit meer terug. Dan kwamen er eerst mannen in groene pakken die vingen je. "Kees heeft geluk gehad, zei Cleo, als hij zich gedraagt is hij gered." Ze begon te huilen en zei: "Ik wil niet dat jij achter die deur verdwijnt. Je ben mijn vriend. Je hebt me meerdere malen gered als er weer eens zo'n groot vals beest achter me aan zat. En ik zou jou graag willen redden maar ik weet niet hoe. Er is al een stikker op je nachthok geplakt. Als je vanavond heel lekker eten krijgt dan halen ze je morgen vroeg op." "Cleo, daar ga ik niet op wachten. Het is dinsdag, dan is het is kijkdag. Ik zal heel lief gaan kijken en likjes en kopjes geven."

"Nee, riep Cleo, geen kopjes geven, dat doe je alleen bij katten. Dat heb ik je geleerd. Ik zal je een strikje in het haar doen want dat vinden kinderen leuk. Ze deed haar zachte riempje met het belletje af en maakte daarvan een strikje in mijn haar. Ik vond het vreselijk.

Die middag zat ik vooraan in het bekiikhok met nog vier andere honden. Een van hen gromde: "Uitslover !" Hij zette zijn grote poot extra op mijn pootje en hij siste vals: "Ze willen je toch niet, klein mormel, al heb je honderd strikjes in."

De kinderen wezen allemaal naar mij maar de ouders bespotten mij. "Ach nee, die niet. Dat is zo'n tut hondje. Die heeft oma ook gehad." Weer anderen zeiden: "Dat is een kleine hakkenbijter." Ik bleef alleen over met een mollige teckel die zo dik was dat zijn buik op de grond hing. Ze zei: "Jij had dat strikje niet in moeten doen, daar zijn ze op afgeknapt. De kinderen vonden het mooi maar dat helpt niet want de ouders beslissen." Ik werd kwaad en zei: "Je kan wel iets over mij zeggen. Jij had niet zoveel moeten eten. Ze wilden je niet om dat je zo dik bent." De teckel begon te snikken. Ze zei verdrietig; "Ik krijg jonkies. Daarom ben ik zo dik. Mijn baas heeft me hier heen gebracht omdat de vader van mijn puppy's geen teckel is maar een straathond. Ze wilden dat ik een mannetje nam van mijn eigen ras. Maar ik werd verliefd op de mooie zwarte keeshond die op de vuilnisbelt woont. Ze denken hier inderdaad dat ik gewoon dik ben. Mijn baas heeft niet verteld dat ik jonkies krijg."

"Zit er een sticker op je hok ?" "Ja," knikte de teckel.